

**КРАТЪК СТРУКТУРЕН АНАЛИЗ
НА ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТА**

.....

Светослав Костов

КРАТЪК СТРУКТУРЕН АНАЛИЗ НА ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА

Светослав Костов

Светлината е Божествена сила, която разкрива вътрешната същина на нещата. Вътрешната същина на всичко е Бог, Който се проявява чрез Светлината. Изследвайки Светлината и свързвайки се с нея, ние изследваме и се свързваме със самия Творец на живота, което е точно и целта на метода *Завета на цветните лъчи на Светлината*. От тази гледна точка тази книжка е като една малка схема на структурата на Светлината, като една малка схема на Битието, на Божественото проявление, която си струва да разгледаме малко по-обстойно.

В основата на всяко проявление стои Божествената Триединност като принцип на изграждане. Това най-лесно всеки може да провери в своето физическо тяло, което не само се състои от три основни части, но и всяка от тях продължава да се подразделя на три. Как се проявява тази троичност при Светлината? Тъй като има съответствие между цвят и тон и всъщност те представляват едно и също нещо на различни полета, ще си послужи с музикалните тонове като пример, за да разберем по-добре троичната структура на краските и съответно на Светлината. Когато прозвучи един тон, например *до*, от него, като основен тон, се възбуждат на принципа на резонанса по-високите тонове *до*, *сол*, *до*, *ми* и *сол*, след което и всички останали тонове, т.е. имаме т.нар. обертонов ред. Така всички тонове се сливат в един общ звук, който нашето ухо възприема като един тон – *до*. Тук наблюдаваме как основният тон първо се разлиства в трите тона *до*, *сол* и *ми*, след което се възбуждат и всички останали

и имаме проявения звук. Аналогично става и със Светлината. Първичната Светлина се явява първо с краските червено, синьо и жълто, а от тях се раждат останалите както следва: червен и жълт раждат портокален, жълт и син раждат зелен, червен и син дават виолетов. Когато червената краска преобладава над синята, тогава имаме аметистов. Всички тези краски се сливат в едно и дават бялата светлина, която нашето око възприема. Светлината, сама по себе си, също се дели на три полета, които са трите свята: Божествен, Духовен и физически. Самият факт, че ние наричаме тези полета с думата *свят*, или СВЪТ, която е стара българска дума за *светлина*, показва, че тези полета представят различни състояния на Светлината.

От Учителя знаем, че светлината на Божествения свят е Слава, тази на Духовния – Виделина, а на физическия – светлина. Най-ниските трептения на светлината се възплащават в звук, което се потвърждава от съвременната физика. На физическото поле ние имаме необходимото сетиво да различаваме седемте тона; седемте краски обаче все още не можем да възприемаме директно от светлината. За човешкото око те са все още малко или много скрити и имаме нужда от призма или друго средство, за да може поне да добием представа за тях. Тогава можем да кажем, че на физическото поле имаме „Седемте Съзвучия”, на духовното поле „Седемте Лъча”, а на Божественото – „Седемте Духове”, както е написано и на последната, 61-ва, страница на *Завета*, което ще разгледаме по-подробно след малко. Затова именно и седемте краски са дадени на три места в книжката. Самата

книжка също има троична структура: първи дял – 3(!) страници въведение; втори дял – основен текст за седемте краски, разделен в себе си на три части; и в заключение трети дял – *Заповедта на Учителя*, която също има въвеждащо изречение, основен текст и заключително изречение. Така всеки дял има в себе си тази троична структура и по този начин е отражение на цялото – една закономерност, която се наблюдава в самото Битие. Да разгледаме това още по-обстойно.

Една гледна точка за разбиране на трите свята е да ги разглеждаме като тяло Божие, в което физическият свят представя тялото, Духовният свят представя Душата, а Божественият – Духа на Бога. В първия дял на *Завета*, трите въвеждащи страници, тези три полета са както следва: Единицата, първа страница, е Духът; там четем и „Плодът на Духа”, който сам по себе си е също един умален модел на книгата, защото е написан на три реда и на всеки ред има по три „плода”. Двойката, втора страница, представя Душата, или за нас по-конкретно човешката душа, която съзнава службата си на Господ като смисъл на своето съществуване.

„Винаги ще съм предан раб на Господа Исуса Христа, Син Божий.” Тройката, трета страница, е тялото, физическият свят, крайният предел на изява на Троицата, която тук е и материално изобразена в началото на страницата. Това е едно обръщение към плътта – външния свят, който трябва да се учи, да търпи и да има надежда, както се говори и в стиховете на тази страница. В тези три въвеждащи страници се наблюдава едно сливане от Божествения към физическия свят. Във втория дял имаме обратния процес – възлизане от физическия към Божествения свят, което следва да разгледаме.

В проявеното имаме множество, а в непроявеното – единство. Бог е единицата, а проявеното е двойката. Проявлението е свързано с поляризация, с взаимодействие на

двата принципа – Дух и материя. Проявеното в себе си също е поляризирано на два свята, които бихме могли да наречем: (1) свят, в който материята служи на Духа, или (2) Духовен свят; и свят, в който Духът служи на материята, или физически, материален свят. Във физическия свят важна е индивидуалността, а в Духовния – Цялото. В българския език, когато членуваме една дума, например думата *Един*, се има предвид нещо конкретно, нещо индивидуализирано, в този случай – *Единицата*. По тази причина краските в първа част на втория дял са членувани: портокалените лъчи, жълтите лъчи, зелените лъчи и прочие, защото тук конкретната индивидуализирана, отчленена краска е важна. Във втория дял виждаме, че членуването отсъства: портокалени лъчи, жълти лъчи, зелени лъчи и т.н., защото тук краските са обединени. Изключение правят само Червените лъчи, които, както вече споменахме, са основа на светлината, както и самата светлина като съвкупност от всичките краски, т.е. Светлите лъчи. Само те са членувани и във втората част, защото едните са основа на краските, а на другите краските са съставните части, поради което те и в Духовното поле вече са обособено цяло и съответно Учителя е отбелязал тяхната важност. В третата част, отговаряща на Божествения свят, където е коренът на всичко, всичко е едно – червен, розов, жълт и т.н. От гледна точка на Божествения свят няма много червени лъчи, но само един, на когото всички други са съставни части, тъй както единицата, която символизира Бог, е най-голямото число, а всички други са нейни съставни части. Там отсъства даже думата *лъчи*, защото лъчът сам по себе си е нещо проявено, нещо, което е излязло от първичните условия на своя живот и влиза във външна среда, на която да допринесе нещо. Но не, в трета част я има краската само като принцип! Изключение тук е Белият лъч, което показва, че той слиза от едно още по-високо поле от

останалите, което бихме могли да наречем *Абсолютно*.

Как Учителят е разпределил текста върху страниците също не е случайно. В разпределението се вижда нагледно процесът на индивидуализиране, който се наблюдава при движението на светлината от Духа към материята, и процеса на обединяване, който се наблюдава при движението ѝ от материята към Духа. В Божествения свят, стр.60, всички краски са едно – всички са изброени на една страница. В Духовния свят имаме вече поляризация и процес на разчленение. „Бели лъчи”, от една страна, е обособено ядро, което започва и свършва на собствена страница, а всички останали са полуразделени, но все още заедно – всяка краска започва на същата страница, на която свършва предходната, но тя самата свършва на нова. Само розовата още не е отделена от червената, защото започва и свършва на същата страница, на която свършва червената, тъй както и аметистовата по същия начин все още не е отделена от виолетовата, т.е. в Духовния свят те са едно. В първа част – физическия свят, всяка краска започва и свършва на собствена страница, крайният предел на индивидуализацията. Учителят обаче ги е подредил в книжката в обратна на описаната тук последователност, защото човешките души сега се намират в тази фаза, в която започват своето самосъзнателно движение от материята към Духа.

В първа част седемте краски без „Светлите лъчи” са изброени на 40 страници. Числото 4 съответства на материята. Във втора част седемте краски без „Светлите лъчи” са изброени на 12 страници – число, съответстващо на Божествената Душа, на Божественото проявление, на дванайсетте порти към Небесния Йерусалим, на дванайсетте зодиакални съзвездия, на дванайсетте лъча от втория дял на Паневритмията. В трета част седемте краски без „Светъл” са изброени на една страница – число, съответстващо на Бо-

жествения Дух. „Светлите лъчи” представляват седемте краски в едно, поради което не ги взимаме предвид в броя на страниците, които различните краски заемат в трите части на втория дял.

Още по разпределението на текста върху страниците ще разгледаме начина, по който Учителя е написал самите лъчи. Той е отбелязал едно съществено различие между краските и съответстващия им текст в първа и във втора част. В първа част името на краската стои написано над текста, който започва срещу думата *лъчи*, сякаш изхождащ, изтичащ като следствие от лъчите на краската. Във втора част те стоят на едно ниво – текстът започва точно срещу името на краската. Искам да отбележа, че това се наблюдава само в първото издание на *Завета*, от 1912 г. Една възможна интерпретация е, че в Духовния свят мислите и чувствата са живи краски и краските са живи мисли и чувства, т.е. те са едно. На физическото поле мисленията и чувстванията, които преживяваме, са едно отражение, едно следствие на краските, които човек е възприел в себе си. Виолетовата и аметистовата краска в първа част са специални. Самите краски представляват синята, смесена с червената. В музиката тези два тона са доминантният тон *сол*, в който има стремеж да се разреши в основната първа степен – *до*. Пътят, по който се осъществява това, са нотите *ла* и *си*, т.е. виолетовата и аметистовата краска. Затова и те в края на първа част стоят срещу текста, тъй както краските от втора част, защото чрез тях става преходът към следващото поле, следващата октава. Или както казва Учителят за виолетовата краска на събора в Търново през 1912 г.: „С нея се извършва спасението на човечеството”, т.е. връщането в горната октава, в Духовния свят. А апостол Павел казва на едно място „...прощението на прегрешенията по богатството на неговата благодат, която е преумножил в нас...” (Еф. 1:7,8), т.е. чрез Благодатта,

която се отнася към аметистовата краска, се справяме с греха, със слабостите на плътта, което е условие за да влезем в Духовния свят, в Царството Божие, да се родим изново.

Ако човек се занимае по-обстойно, може да открие много аналогии в структурата на Паневритмията и тази на *Завета*. В крайна сметка нали всичко е израз на Единия. Например в разгледаните три части на втори дял от *Завета* се наблюдава същото явление, както при трите дяла на Паневритмията: първата част няма име, само втората и третата имат. Тъй като и ние, душите, живеещи съзнателния си живот на физическото поле, нямаме собствено име, но ползваме временни, взети назаем. А един ден, когато станем свършени, „Ще му дам бяло камиче и на камичето име ново написано, което не познава никой, освен който го зема“ (*Завета на цветните лъчи на Светлината*, стр.46). Така и тази част, отговаряща на физическото поле, или физическото тяло, няма име.

Втората част е кръстена на изявения в Светлината Бог Господ, „Отец на Светлините“, което също може да бъде казано и „Отец на слънчевите лъчи“, като под *слънчеви* не се има предвид само тези на нашето Слънце, но и на всички звезди. Така втора част представя духовното поле, или Душата. За това, че Господ може също да бъде разглеждан като Душа, като индивидуализиране на Бога, свидетелстват следните два примера: песента „Грее Слънцето“ Учителя е нарекъл впоследствие „Химн на Великата Душа“, а коя е тази велика душа четем в самия текст на песента: „Велик си Ти, Господи, велики са Твоите дела, Велико е Името Ти над всичко“; в портокалените лъчи Учителя цитира Псалом 103, стих 2, който би могъл да се погледне и от гледната точка, че Бог говори на Давид: „Благославяй, душе моя, Господа“.

Името на трета част, „Плодът на Духът“, отговаря на Духа. Плодът на Духа е описан на страница първа, която, както вече разгледахме, също отговаря на Духа и Божетвеното поле.

Така се затваря един кръг: в първи дял имаме едно слизание от Духа към материята, а във втория – едно възлизание от материята към Духа.

За това, че първа част на дял втори отговаря на физическото поле, свидетелства още и фактът, че само там не се явява розовата краска, защото във физическата светлина тя не присъства. Розовата краска е червеното в една по-горна октава, в един по-горен свят, тъй както в музикалната гама след нотата *си* следва отново *до*, но в една по-горна октава, по-горно поле. Затова неслучайно при „Духа на Живота“ Учителят е оставил празно, не е написал краската, защото там трябва да е розовата, а във физическото поле тя не се вижда. В Божествения свят пък, „Плодът на Духа“, тези две краски са едно, поради което стоят и написани под един номер. Интересен е още фактът, че в първа част Червените лъчи са за „Духа на Любовта“, а розовите, които теоретично са там – за „Духа на Живота“. В трета част обаче срещу Червен стои „Аз Съм животът“, а срещу Розов – „Любовта е от Бога“. Защо е така много лесно може да си обясним, поглеждайки отново устройството на нашето тяло, което също е „по образ и подобие Божие“. Главата представя Божествения свят, а краката – физическия. Мозъкът от главата управлява цялото тяло, включително и краката. Там се наблюдава обаче едно огледално обръщане – лявата половина на мозъка управлява дясната половина на тялото, а дясната половина на мозъка управлява лявата половина на тялото. С това ясно се обяснява и огледалното обръщане на „Любов“ и „Живот“ в първа и трета част. Същото огледално обръщане Учителят е използвал и в Паневритмията: в първи и втори дял участниците се въртят в посока, обратна на часовниковата стрелка, а в трети дял, вътре в самия Пентаграм, движението е по посока на часовниковата стрелка. Троичната структура във втория дял на *Завета* се проявява на едно още

по-фино ниво. В *Завета* като цяло, както и в *Заповедта на Учителя* в частност, нарекохме троичната структура още *въведение, основен текст и заключение*. Това се наблюдава и в трите части на втория дял. В началото на всяка част има първо „Светлите лъчи“ за въведение, после следва основен текст, в който се изреждат различните краски, а накрая идват „Бели лъчи“ или „Диамантено-белите лъчи“. В трета част по горе обяснената причина „светъл“ и „белия лъч“ са обратно. На това място също искам да отбележа, че не в третата част нещата са огледално обърнати, а в първите две.

Следващото явление, което ще разгледаме, е варирането на белия цвят в трите полета. В Божествения свят, „Плодът на Духа“, имаме Белия лъч като принцип, съдържащ в себе си всичките краски. Една от краските, последната, е диамантова. Какво всъщност следва да си представяме под *диамантова краска*? Какъв е цветът на диаманта? Диамантът няма цвят, той е прозрачен. Неговата прозрачност е условие да може да възприеме бялата светлина, Белия лъч в себе си със седемте краски и по този начин да разполага с тях. Прозрачността е символ на съвършената чистота и затова диамантът е емблема на съвършенство, чрез което единствено една душа може да бъде бяла в пълния смисъл на думата. И само такива души могат да заемат последната, най-долната стълбица в Дървото на Живота, Царството Божие, и да бъдат негова основа, както се казва и в „Красивата молитва“: „Господи, Боже, направи ни твърди като диаманта, за да станем основание на новата Вселена“. Твърди в мисъл, да устояваме пред всичко нечисто, тъй както диамантът външно може да се цапа, но вътрешно е винаги съвършено чист. Когато Светият Дух, т.е. Светлината, мине през такава душа, през такъв един диамант, тя прониква и нейната красота се изявява: явяват се седемте краски. Можем да кажем, че чистотата, или диаман-

тът, е една врата, чрез която седемте краски се разкриват на човека. Тогава в „Плодът на Духа“ Белият лъч е от обективния Божествен свят, защото има думата *лъч*, а Христос е вратата, кристалът, диамантът, през който се пречупва Божествения лъч и дава Живота, т.е. „разпровожда седемте духове“, „развързва седемте печата“, „отваря седемте очи“. Затова и всички тези неща ги четем именно при „Духът Христов“. В Божествения свят имаме Духа и материята като принципи, а в проявения живот имаме взаимодействие между Дух и материя. В конкретния случай Духът е светлината, а материята в нейния съвършен вид е минералът, който според окултната наука е единствената форма на живот на Земята, която е чиста материя – без етерно, астрално, ментално или причинно тяло, т.е. без Дух, чиста материя. Затова във втора част, отговаряща на Духовния свят, имаме само бели лъчи, без диамантени.

В трета част, Божествения свят, диамантен е последният плод на Духа, т.е. материята, а във физическия свят, първа част, Иисус Христос е човекът, Който за първи път обединява двете начала в едно цяло и постига съвършенството, при което плътта Му възкръсва и става едно с Духа, поради което и Той става едно с Господа. Защото Господ дава Живота именно жертвайки се и обединявайки Духа и материята в Себе Си. Затова и в първа част на втори дял тези две начала са едно в сършения човек по образ и подобие Божие и затова при „Духът Христов“ имаме Диамантено-белите лъчи.

Трети дял е *Заповедта на Учителя*, която следва също да разгледаме по-детайлно като отражение на Цялото. *Заветът* започва с три въвеждащи страници. В началното изречение на *Заповедта на Учителя* се изброяват трите качества на Господа, на Космичния Човек, с които Той сам се окачествява: „Аз Съм Пътят и Истината, и Животът“ (Й. 14:6). Това е проявеният Бог,

Душата. После идва основният текст, където се изброяват съставните части на неговото тяло: ляв крак – Добро, десен крак – Правда, лява ръка – Любов, дясна ръка – Мъдрост, глава – Истина. Този текст отговаря на тялото на Космичния човек, на Пентаграма. Заклучителното изречение представя Духа – „Само тогава ще Ме познаеш”, т.е. само когато се повдигнем до Божествения свят, ще можем да познаем Бога и „Аз ще ти Се изявя”, т.е. Той тук не е изявен, което също свидетелства за едно състояние от Божественото поле. Тъй като в книжката се говори за седемте Духове и за седемте краски, следва и в *Заповедта на Учителя*, като отражение на Цялото, също да присъстват. Начинът, по който Учителят е съчетал троичната структура и седемте краски в третия дял на *Завета*, е забележителен. Споменахме вече, че първо има три краски, от които се раждат седемте, а също така може да се каже, че от Троицата се сътворява светът в един ритъм от седем степени, седем дена. Въвеждащото изречение представя трите основни краски: Животът е червената краска, защото, както знаем от Учителя, Животът изхожда от Любовта; Истината има синята краска, а Пътят, представящ всичко, което душата има да премине и да събере като опитности и знания, за да стане съвършена, е жълтата краска. От тях излизат седемте, сътворява се светът: Доброто има портокалената краска, която съответства на неделя – първият ден на Сътворението; Правдата има зелената краска, съответстваща на понеделник – ден втори; Любовта има червената краска, съответстваща на вторник – ден трети; Мъдростта има жълтата краска, съответстваща на сряда – ден четвърти; Истината има синята краска, съответстваща на четвъртък – ден пети. „Само тогава ще Ме познаеш” – в шестия ден е направен човекът по образ и подобие Божие. Само когато сме като Него, ще можем да Го познаем. Шестият ден, пе-

тък, бидейки под влиянието на Венера и имащ розовата краска, е денят на Любовта. Христос, изявеният Бог, изявената Божия Любов, живее в розовата краска и в нея може да бъде познат. „И аз ще ти Се изявя”: с предходните шест действия трябваше да се извърши нещо, което зависеше и от нас – „обичай”, „постави”, „ще ме познаеш”; тези неща Бог ги върши чрез нас, като по този начин работи върху нас. Само в последното изречение, където ние вече сме съвършени и по този начин нищо не възпрепятства Божественото проявление чрез нас, Неговата изява става в пълнота, без пречки. Затова се казва, че в седмия ден, събота, Бог си починал от всичките Си дела, т.е. не е трябвало да работи върху нас и чрез нас, но може да се изявява свободно. И наистина, в предходните шест изречения чисто граматически ние сме извършителят на действието, само в последното е Бог. Седмият ден има виолетовата краска. Аметистовата краска, както знаем от брат Боян Боев, следва след седмия ден, т.е. в първия ден, в неделя. Тъй както в музикалната гама е нотата *си*, така тук аметистовата краска служи като преход преди започването на нов цикъл.

Всеки един от трите дяла на *Завета* се състои в себе си от три части, отговарящи на трите полета на Битието – физически, Духовен и Божествен свят, което вече и разгледахме. Ако погледнем сега от една по-далечна гледна точка, би следвало да намерим съответствие и на всеки един от дяловете към трите полета. Тъй като казахме, че всеки един от дяловете е отражение на цялото, тогава можем просто да погледнем каква е последователността там и на принципа на аналогията да я отнесем към цялата книжка. Какво срещаме обаче тогава? В първи дял имаме последователността:

1. Божествен свят,
2. Духовен свят,
3. Физически свят;

във втори дял имаме:

1. Физически свят,
2. Духовен свят,
3. Божествен свят;

в трети дял имаме:

1. Духовен свят,
2. Физически свят
3. Божествен свят.

Така Божественият свят е или пръв, или последен, Духовният свят е втори или първи, а физическият свят е първи, втори или последен. Как да разбираме това? Коя от тези последователности важи за книгата като цяло? Тук виждаме нагледно, че трите са едно и не могат да бъдат делени едно от друго. Тъй както структурата на Битието е троична, така и разглеждането на всеки един въпрос може да бъде направено от три различни гледни точки: физичека, Духовна и Божествена. В настоящия анализ ще се опитаме да разгледаме това само от най-висшата гледна точка – Божествената. Бог е единственото Същество, което само дава. При това положение Той непрекъснато излива отгоре Своя Дух към материята, с което ни дарява живота. Т.е. от Неговата гледна точка, може би, животът е едно вечно слизание на Духа към материята. Процесът на еволюция, т.е. цялото наше съществуване, е просто едно следствие на това. То е както когато пуснеш една топка на земята – рикошира и сама се връща, след което можеш отново да я пуснеш. Затова днес ще разгледаме цялостната структура на *Завета на цветните лъчи на Светлината* като едно слизание на Духа в материята. Така имаме първо Божественото поле на Божията триединност – три страници, като на третата са представени и трите символа на Троицата, преди тя да се изяви в дял втори. След това от пета страница имаме 55 страници проявление на тази троица – „Слово Божие”, т.е. изява Божия, както гласи и началото на този дял. Там започва изявата, ограничението на Вечния, което се представя чрез числото 10

– 55 страници, $5+5 = 10$, където единицата е Божественото начало, а нулата представя проявената, ограничената реалност, в която този Божествен Дух се изявява и работи, или Божествената Душа. Това число се състои също така от две петици – една мъжка и една женска, което представя необходимата за всяка една изява поляризация. Накрая, в *Заповедта на Учителя*, имаме всичко, събрано на една страница – там е Съвършеният човек, Пентаграмът, с което се достига крайният предел на Божествената изява – единицата, Азът, Човекът по образ и подобие Божие. Така и принципът, че „Денят се познава по изгрева” се оказва верен, защото структурата на дела, с който започва *Завета*, първите три страници, се проектира върху цялата книжка.

Преходът от Духовния свят (втори дял) към физическия свят (трети дял) става чрез „Светъл” на страница 61, където, както вече се загатна в началото, е илюстрирано слизането на Светлината и влизането ѝ в единицата, човека, тъй както и възлизането ѝ обратно нагоре, чрез седем изречения:

1. Седемте Духове,
2. Седемте Лъча,
3. Седемте Съзвучия,
4. В пълнота на Божието единство,
5. Очистени седем пъти,
6. Възлюблени, сега сме чада Божи,
7. Причастници на Божественото естество.

Това са и седемте раси, през които минава еволюцията на човешките души. Първите три са слизането на Божествения Дух към материята, а четвъртото е ограничаването му в човека: „В пълнота на Божието единство”, петото е сегашният период, в който трябва да се очистим: „Очистени седем пъти”. В шестата раса ще станем „чада Божи”, а в седмата ще се слеем в едно с Бога и ще бъдем част от Неговото естество. Тогава ще сме съвършени. Тогава материята е овладяна и човек изпълнява Заповедта на Учителя. Затова

и тази последна страница на *Завета*, 61-ва страница, също дава числото седем – шест дни сътворение и един ден почивка. Така чрез тези седем изречения, чрез тези седем Духове, става преходът между физическия и Духовния свят. Как става обаче преходът от Божествения към Духовния свят? Това е кръстът, четворката, четвърта страница. На трета страница имаме символа на кръста, зад който стои тъмнина, олицетворяваща Непроявеното, или абсолютната Светлина, а около него имаме Светлина, или Проявеното. Четворката, квадратът, кръстът е това, чрез което Светлината завива на 90 градуса и се пречупва, преминава от едно поле в друго, слиза от Божествения свят, изявява се. Кръстът е вратата, през която влиза Животът. Четвърта страница е Диамантът, който развързва седемте печата, който отваря вратата за основния текст на *Завета*. И пак ще повторим: диамантът е прозрачен. Също така четвърта

страница е единствената, на която нищо не е написано. На 40-а страница, която кабалистично е също четворка, е „Духът Христов” и „Диамантено-белите лъчи”, а от една гледна точка и четвърта страница е чисто бяла. Т.е. това е Господ Христос – вратата, чрез която влиза Животът.

Завета на цветните лъчи на Светлината, бидейки схема на Битието, за да бъде обхванат в пълнота, трябва да се обхване от съзнание, което поне отчасти може да обхване цялото Битие. За нас, градивните единици на това битие – човешките души, е приготвен единствено пътът на вечно изучаване и откриване на Божията Истина и нейните безброй възможности. Изхождайки от горекананото, всеки един от нас трябва да гледа на изложения кратък анализ просто като на един приятен дразнител, който да ни подтикне към мислене, чрез което винаги да се влива нова светлина в нашето съзнание.